

CĂUTĂTORII VULPII

Redactor: Ana Alfianu
Tehnoredactor: Andreea Dobreci
Corector: Cristina Jelescu

Tipărit la Bookart Printing

Kevin Sands
Thieves of Shadow: Seekers of the Fox
Copyright © 2022 by Kevin Sands
All rights reserved.

© HUMANITAS, 2024, pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Sands, Kevin

Hoții din umbră / Kevin Sands / trad. din lb. engleză
de Maria Rizoiu. – București: Humanitas, 2023 –
3 vol.

ISBN 978-973-50-7890-4

Vol. 2.: Căutătorii vulpii. – 2024. – ISBN 978-973-50-8407-3

I. Rizoiu, Maria (trad.)

821.111

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723.684.194

KEVIN SANDS

CĂUTĂTORII VULPII

Al doilea volum al seriei **HOȚII DIN UMBRĂ**

Traducere din engleză
de Maria Rizoiu

CAPITOLUL 1

LACHLAN ERA PE MOARTE.

Se auzea după cum respiră. Fiecare inspirație, găjâită și sfâșietoare, se sfârșea brusc, cu un *hhhhhh-îh* abia șoptit. Am fi putut s-o punem pe seama durerii. Doar că acum, în timp ce îl căram prin desiș, Lachlan făcea o pauză după fiecare respirație și nu mai trăgea deloc aer în piept. Cu toții știam ce înseamnă asta.

Adevărul e că n-ar fi trebuit să ne mire. Văzuserăm cum o sabie învăpăiată străpunsese burta prietenului nostru. Arma fusese mânăuită de Doamna în Roșu, un elementar de foc – o plăsmuire făcută dintr-o flacără vie, legată prin magie sub forma unei femei. Lachlan mai avea și arsuri pe toată spinarea. Când îl omorâserăm, elementarul fermecat explodase într-o văpaie orbitoare. Era un miracol că Lachlan mai trăia.

Dar acum se stingea văzând cu ochii. Ceea ce însemna că aveam nevoie de un nou miracol.

Trebuia să găsim o cale să-l salvăm.

Babacul mă privea din mintea mea. Aproape că-l vedeam tolănit, rezemat de un copac, umplându-și pipa, în timp ce eu îmi târam picioarele pe lângă el. *Ce șanse crezi tu că ai?* m-a întrebat.

Nu prea multe. *Crezi că e o prostie, nu-i așa?* am spus în gând.

Babacul părea să se distreze. *Dacă trebuie să întreb înseamnă că știi deja răspunsul.*

Am oftat. Fiindcă nu se înșela.

Rareori se întâmpla să se înșele. Era unul dintre lucrurile care m-au scos mereu din minți la el. Babacul – nu-mi spusese niciodată cum îl cheamă de fapt; eu i-am spus „Babacul“ din prima, iar lui a părut să-i placă – e cel care m-a crescut. Mă adunase de pe străzi când aveam șase ani și mă învățase meșteșugul lui: cum să manipulez oamenii. Învățasem să le citesc gândurile, sentimentele și intențiile ascunse după cum se mișcau, după ce spuneau – sau ce nu spuneau. Babacul m-a transformat într-o versiune a lui mai tânără: un escroc, un seducător care are mereu vorbele la el – sau un țepar, un pungaș, un hoț nenorocit, depinde pe cine întreb.

Babacul nu mai era. Mă abandonase acum jumătate de an, când o ceartă ne pusese capac, după ce, în sfârșit, îi spusese că n-am să mai iau parte la niciun jaf care presupune să păcălim oameni buni. Dar Babacul nu-mi ieșea din minte.

E taman bine, băiete, a spus el, pufăindu-și pipa. *Ar trebui ca măcar cineva din capul tău să știe ce vorbește.*

N-am nevoie să-mi amintești, am bombănit eu. Să încerc să-l salvez pe Lachlan, atât de grav rănit, chiar era ridicol.

Dar chiar și-așa. Conduceam în continuare banda pestriță de tâlhari printre copaci, departe de vulcanul fumegând Bolcana-

thair. În adâncurile lui, în străvechiul Templu al Dragonului, îi învinseserăm pe dl Solomon, un Țesător de farmece puternic, și pe elementarul lui. Acum mergeam aplecat, cu dureri de mijloc, urmărind o pâlpâire roșie ca o potecă prin iarbă.

Poteca nu era ușor de văzut. Ar fi fost de-a dreptul imposibil, dacă n-aș fi avut artefactul care mi se înfipsese în orbita stângă. Ochiul – Ochiul Dragonului, pe numele lui complet dat de Țesători – era capabil să vadă farmecele și energia magiei care le alimenta: viața.

Asta urmăream eu acum. Firul de lumină roșie era energia vitală a lui Lachlan, care se scurgea în timp ce murea. Ne călăuzea undeva, către ceva, dar niciunul dintre noi nu știa către ce anume.

De una singură, cărarea nu ar fi fost greu de reperat. Problema era că *tot* ce avea viață, fie plantă, fie animal, strălucea privit prin Ochi, fiecare ființă având o culoare specifică. Iarba scânteia cu o lumină verde spectrală, atât de intensă, încât aproape că acoperea firul roșu pe care îl urmam. Trebuia să mă concentrez din toate puterile ca să nu-l scap din vedere.

Și de parcă asta n-ar fi fost destul, începusem să amețesc. Când priveam lumea obișnuită și strălucirea magică în același timp, îmi vuia capul. Cu cât țineam Ochiul descoperit mai mult timp, cu atât era mai rău. Chiar și acum mă tot împiedicam.

Aș fi pasat bucuros altcuiva sarcina de copoi, dar Ochiul nu-mi dădea drumul. După ce îl furasem de la Marele Țesător Darragh VII, cel mai mare vrăjitor din lume, Ochiul mi se înfipsese în orbită printr-o magie stranie, pe care nu o înțelegeam. Conștient, și deloc de încredere, Ochiul îmi vorbea în gând.

Sau, cel puțin, îmi vorbise cândva. Ochiul fusese redus la tăcere de dl Solomon, Țesătorul care ne tocmise să-l furăm. L-aș fi întrebat ce și cum, dacă n-ar fi fost deja mort.

Am auzit vocea lui Meriel în spatele meu. Părea că gâfâie.

— Poți să te miști puțin mai repede, Cal?

Avea tot dreptul să fie obosită. Meriel, Gareth și Coadă de Vulpe cărau trupul inconștient al lui Lachlan, pasându-l de la unul la altul, de când ieșiserăm din Templul Dragonului. Meriel și l-a așezat mai bine în spinare.

— E mai greu decât pare.

— Aș vrea eu să pot, i-am răspuns. Dar, dacă vrei să îți fie smuls un ochi și să îți se îndese Ochiul Dragonului în țeastă, aș fi mai mult decât bucuros să fac schimb de locuri cu tine.

— Ei, când pui problema *asa...*

A spus-o cu lejeritate, dar dincolo de tonul ei auzeam frustrarea, teama și furia. Era frustrată că mergeam încet. Se temea pentru Lachlan. Și era furioasă nu pe mine, ci pe ea însăși.

Cum am spus, Babacul m-a învățat să pătrund oamenii, să ghicesc mesajele ascunse pe care le transmit fără să-și dea seama. Așa că puteam să înțeleg adevăratul motiv pentru care era Meriel furioasă. Dl Solomon ne alesese pe noi cinci pentru că formam o echipă bine încheată. Coadă de Vulpe era o „fată de etaj“, adică o hoată care știa bine să se cațere, cu o stranie abilitate de a intra și a ieși nevăzută din diverse locuri. Gareth era băiatul cu cărțile, responsabil cu documentarea, care se pricepea să afle informații și era grozav la prestidigitație. Lachlan era fugaci, om bun la toate, un fost Spărgător care cunoștea bine lumea clandestină din orașul Carlow. Știusese de unde să facă rost de cele necesare pentru jaf.

Iar Meriel era acrobată. Nu ne spusese niciodată de unde venea, și nici eu nu putusem să-mi dau seama. Avea un vag accent pe care nu știam de unde să-l iau, ceea ce era ciudat, fiindcă Babacul mă învățase aproape toate accentele din imperiu. Indiferent de unde venea, pe lângă o grație nepământească, Meriel era și expertă în aruncarea cuțitelor, pe care le avea pite prin tot felul de buzunare ascunse din rochie. Era clar că fusese antrenată să lupte.

Noi, ceilalți, nu fuseserăm antrenați pentru așa ceva. Mai ales Lachlan, care, la doar zece ani, era mic pentru vârsta lui și cel mai inimos tâlhar din câți cunoscusem vreodată. Dacă era s-o pățească vreunul dintre noi, Meriel credea că ea se cuvenea să fie victima.

Firește, nu judeca deloc corect. Nimeni nu poate împiedica toate relele de pe lume. În plus, se înșela. Nu era vina ei.

Era vina mea.

Eu gândisem planul cu care l-am jefuit pe Marele Țesător. Eu am fost atât de nechibzuit încât am pierdut Ochiul – și ochiul meu – când dl Solomon a pus-o pe Doamna în Roșu să mi-l smulgă din cap. Și apoi tot eu am venit cu ideea să furăm Ochiul înapoi de la el, după care să închidem fisura pe care o făcuse în pământ pentru a accesa magia primordială din adâncuri, așa încât lumea noastră, Thera, să nu se crape în două. Dacă cineva se cuvenea să moară, eu eram acela.

Babacul și-a dat ochii peste cap. *Ce săcâitoare mai e și conștiința asta*, a spus el.

De unde știi? l-am întrebat. *Tu n-ai avut niciodată așa ceva.*

Și de-asta sunt mai fericit. Dar n-ai decât să te pedepsești singur, dacă te face să te simți mai bine.

M-aș simți mai bine dacă l-aș vedea pe Lachlan vindecăt, i-am întors-o.

Crezi că asta te așteaptă la capătul potecii? Cineva a devenit teribil de credul.

Avea dreptate. Urmăream cărarea doar pentru că într-acolo mă călăuzea Ochiul. Îl rugasem să mă ajute să-l salvez pe Lachlan, și atunci îmi arătase firul roșu care se întindea dinspre trupul lui muribund.

Dar, înainte de asta, făcusem altă învoială cu Ochiul. El mă salvase în Templul Dragonului, îmi dăduse cunoștințele necesare pentru a sigila ruptura. La schimb, Ochiul mă pusese să-i promit că „voi veni după el“.

Habar n-aveam la ce se referise. Dar acum, în adâncurile minții mele, mi se părea că... *simt* ceva. O urmă de senzație, un vag imbold

(înainte mergi înainte urmărește urmărește urmărește)

și tot ce știam era că acel sentiment nu venea de la mine. Era Ochiul care încerca să comunice, dincolo de legământul cu care dl Solomon îl redusese la tăcere. *Voia* să țin drumul.

Și tocmai asta mă îngrijora. Nu știam ce să cred despre Ochi. Nu știam de unde venea, nu știam ce scop avea și nu știam de ce insista să merg înainte. Tot ce înțelesesem era că artefactul nu dădea doi sepiți pe niciunul dintre noi. Pentru el, eram niște simple unelte, niște piese dintr-un joc de care se putea folosi – sau lipsi. Așadar, eram convins că, orice ar fi vrut Ochiul de la mine, nu avea să-mi placă absolut deloc.

În fine, toate astea însemnau că era foarte posibil ca la capătul drumului să nu găsim nimic. Asta dacă reușeam să ajungem până acolo. Chiar amețisem de-a binelea.

Vezi? a spus Babacul. *Ce ți-am zis?*
Am oftat și am intrat în pădure.

Am mai rezistat zece minute. Apoi pădurea a început să strălucească și mai tare sub picioarele mele.

M-am uitat lung. Lumina părea să se apropie...

ZBANG

...pentru că *chiar* se apropia. Am aterizat cu fața în jos.

— Mmlffh, am spus eu.

Degete mici m-au pipăit pe frunte, trăgându-mi peticul peste Ochi. Cu artefactul ascuns, strălucirea vieții din pădure a dispărut, așa încât nu mai vedeam decât lumea obișnuită. În mod straniu, îndemnul pe care îl simțisem

(urmărește urmărește urmărește),

s-a stins și el. În locul lui a apărut o urmă de frustrare, doar pentru o clipă. Apoi s-a șters, odată cu restul.

M-am rostogolit și am scuipat țărână. Vederea Ochiului dispăruse, dar ameteala mea, nu. Deasupra mea, coroanele copacilor se învârteau. Și în mod bizar, printre frunze, mi-am văzut propriul chip plutind distorsionat.

Am clipit. Minteaa mea era atât de vraiste, încât am crezut pentru o clipă că ceea ce vedeam era un nou efect magic al Ochiului. Apoi mi-am dat seama ce era de fapt.

Era Coadă de Vulpe. „Chipul“ meu era doar reflexia oglindită pe masca lucioasă a fetei. A îngenuncheat deasupra mea, cu coada de păr castaniu roșcat atârându-i peste umăr. Ținând felinarul într-o mână, mi-a șters praful de pe obraji cu poalele rochiei.

Dintre toate ciudăteniile peste care dădusem de când venisem la Carlow, masca lui Coadă de Vulpe era cea mai ciudată. Toată fața ei era acoperită de o placă lustruită din oțel, prinsă pe capul ei cu nituri, de jur împrejur. Nu avea fante pentru ochi, nici o gaură în dreptul gurii, nimic. Era doar o bucată netedă de metal, lipsită de orice trăsătură.

Habar n-aveam prin ce farmece era prinsă acolo sau cum trăia fata cu așa ceva. N-o văzuserăm niciodată mâncând. Dacă pieptul nu i s-ar fi mișcat ritmic, nici n-aș fi crezut că respiră. Era un mister cum reușea să tragă aer prin mască.

Oțelul nu-i permitea nici să vorbească. În schimb, comunica prin gesturi. Încerca să-mi spună ceva chiar acum, dar nu puteam desluși ce anume. Măinile ei se învârteau, ca tot restul.

Gareth s-a ițit peste umărul ei. Înalt și deșirat, ținea în mână un toiag lung și vălurit de argint: toiagul cu dragon al dlui Solomon. Era singurul lucru pe care îl lăsase în urmă Țesătorul. În rest, magia primordială îl dezintegrase complet.

— Stai potolit o c-clipă, a spus Gareth. Se bălbâia puțin, mai rău când era stresat. Te-ai dezechilibrat.

— Deci asta s-a întâmplat? am spus eu. Credeam că universul s-a hotărât să-mi dea un pumn în față.

După sclipirea din ochii ei, îmi dădeam seama că lui Meriel îi stătea o glumă pe vârful limbii. S-a hotărât să nu o spună. *E prea îngrijorată din pricina lui Lachlan*, mi-am zis eu, văzând cum fata îl întinde cu grijă pe iarbă și își mușcă buza.

Știam la fel de bine ca ceilalți că nu aveam timp pentru așa ceva. Dar nici nu mai puteam să mă ridic în picioare.

— Lăsați-mă două minute, am spus eu. Am inspirat adânc, încercând să ignor duhoarea de sulf emanată de vulcanul din

spatele nostru, și am închis ochii, ca să nu mai văd cum se învârte totul. Coadă de Vulpe mi-a pus o mână pe umăr. N-am mai privit niciodată atât de mult prin Ochi, am continuat.

Dar nici nu mai avusesem un motiv atât de bun să-i dau înainte. Cât timp se aștepta Ochiul să urmez calea pe care mi-o arăta?

— Cal, a spus Meriel.

— N-au trecut două minute, am protestat eu.

— Cal.

— Serios, lăsați-mă să mă odihnesc...

— *Cal.*

Nerăbdarea din glasul ei m-a făcut să deschid ochii. Lumea încetase să se mai învârtă, în mare parte.

— Ce...?

Meriel a ridicat privirea spre copaci. M-am uitat în aceeași direcție.

Și mi-a înghețat sângele în vine.

CAPITOLUL 2

DOI OCHI ROȘII scânteiau printre crengi.

Ceva ne-a urmărit de la Tempul Dragonului, mi-am zis, cuprins de panică. O creație a dlui Solomon care a venit să ne curețe.

Dar, când Coadă de Vulpe a ridicat felinarul, am văzut și restul dihaniei de deasupra noastră. Avea un trup lung și zvelt, cu blană pestriță...

O panteră.

În copac era o panteră.

Ne pândește, mi-am dat eu seama. Nu fuseserăm tocmai tăcuți – de grijă, nici nu ne gândiserăm la asta –, dar, când mi-a dispărut amețea, am conchis că pantera fusese atrasă de altceva decât foșnetul ramurilor în noapte.

Îi luase urma lui Lachlan, care era pe moarte. Luase urma sângelui și a mirosului de carne arsă.

Meriel s-a înfipt cu picioarele de-o parte și de alta a băiatului, scoțându-și deja cuțitele de aruncare de pe mâneci. Încet,